

Bænkebiderne holder flyttedag

Forfatter: Diana Guldbæk

Illustration: Josephine Kyhn

Udgivet ifm. Naturens Uge 2022.

Find alle fire eventyr på www.gronnespirer.dk

Tilhørende plakat fås ved henvendelse til Friluftsrådets Grønne Spirer.

Bænkebiderne holder flyttedag

»Gyng gang gyng, hør min gyng syng«, skrålede to piger, som gyngede sammen på børnehavens legeplads. For jo vilde de gyngede, des mere knirkede og peb det gamle gyngestativ. De grå fliser, som lå på jorden under gyngestativet, gav efter og rokkede med.

Under fliserne var der et mylder af liv. Det var nemlig her bænkebiderne holdt til, og der var et værre palaver i gang: »Se dig for, flyt dig nu lidt«. »Men jeg vil ikke ud i lyset, jeg kan ikke tåle det«, diskuterede et par bænkebidere. »Det er der ingen af os, der kan, så hvis der skal være plads til hele bænkebiderfamilien, må vi ganske enkelt flytte, ellers ender vi med at tørre ud. Det er kun et spørgsmål om tid, før de fliser ikke ligger her mere. Ad sti afsted, alle skal med«.

Bænkebiderfamilien bestod af både hanner og hunner og intet mindre end 30 unger. Så de var en ordentlig flok. Nogle af hunnerne bar også æg og nyklækkede unger på maven. På ryggen havde de som altid deres grå skjold, som var delt op i flere led. Benny og Bente førte an på rejsen. De følte sig frem med to lange, bukkede antenner som sad forrest på hovedet. De hørte til de ældste og mest erfarne af bænkebidere, da de var tre, eller måske fire, somre gamle.

Bænkebidere vandrede så vidt muligt i skyggen, for der var det mest køligt og fugtigt, og sådan havde de det bedst. Lille Beate var på en eller anden måde trimlet om, så hun lå på ryggen og sprællede løs, med alle fjorten ben strittende lige i vejret, men det hjalp hende nu ikke. Det så ret morsomt ud, og snart grinede hele flokken hjerteligt. Da hun var kommet på benene igen, mødte de en sommerfugl, der havde fløjet helt fra Afrika, og som ledte efter en tidsel at slå sig ned på. Den kunne fortælle bænkebidere, at der i havens allerbageste krog lå en mægtig træstamme af dødt træ. Bænkebi-

derne blev begejstrede og fandt nye kræfter til den lange rejse gennem det høje græs. »Et helt træ«, udbrød Bente, »tænk jer lige engang, det bliver jo som et slot! Der kan vi bo godt.«

Bænkebiderkonvojen svingede lidt til højre og så til venstre, indtil de befandt sig i skyggen af et gammelt, kroget æbletræ. Der lå lidt nedfaldsæbler på jorden. Beate fik øje på et hul i et af æblerne og skulle til at undersøge det nærmere, da en barnehånd samlede æblet op fra græsset. »Føj, der er et dyr derinde« udbrød drengen, der havde samlet æblet op for at tage en bid af det. Han kastede æblet fra sig, så det trillede i fuld fart hen ad jorden. Æblet delte sig i to, og ud kom en lettere fortumlet bænkebider trillende. Det var en kuglebænkebider. Det var første gang Beate så sådan en. Indtil i dag havde hun kun hørt om den, når der blev fortalt historier fra Bennys og Bentes eventyrlige rejser. Tænk, at den sådan kunne rulle sig helt sammen.

Men nu skete der noget: »Søg dækning alle mand«, advarede kuglebænkebideren og rullede sig sammen til en kug-

le. »Pindsvin i sigte«. Pindsvin var både frygtet og berygtet blandt bænkebidere. Bænkebidere var nemlig alle pindsvins yndlingsspise. Det havde Beate lært allerede som ganske lille. Bænkebiderne piblede afsted i retning af en lille stub tæt på æbletræet, og der krøb de i ly for pindsvinets vibrerende snude. Pindsvinet asede og masede for at få fat på bænkebidere, men inden længe kom en flok af børnehavens børn sammen med en voksen. Det var dem, der havde ladet en del af børnehavens udeområde vokse vildt med vilje. Pindsvinet var ikke så begejstret for mennesker, og den luntede derfor hurtigt væk fra stedet.

»Tag fat unger! Alle nedfaldsæbler i trillebøren! Så kører vi dem på komposten bagefter!«. Komposten. Den havde Beate hørt så meget om: Den skulle være det rene tagselvord af lækre grøntsagsskræller og planteaffald. I dag var virkelig en eventyrlig dag. Først havde hun været trist til mode over at skulle tage afsked med sit første og eneste hjem under de grå fliser, men på ingen tid var verden blevet kæmpestor

og beboet med farlige pindsvin, rullende kuglebænkebidere, smukke sommerfugle og komposter. Livet var et eventyr, og de var på vej til et slot af en træstamme.

»Nå, så blev det åbenbart også flyttedag for mig« sagde kuglebænkebideren, »mit liv i det liflige æble er snart en saga blot.« »Tak, fordi du advarede os imod pindsvinet, sagde Bente, »hvorfor rejser du egentlig ikke bare med os? Der er god plads, der hvor vi er på vej hen. Og uendelige mængder af lækkert, dødt træ. Du kommer ikke til at sulte.« Det ville kuglebænkebideren gerne. »Det var også ved at blive lidt kedeligt med æble til hvert eneste måltid – dag ud og dag ind. Det lyder lækkert med noget træværk,« sagde kuglebænkebideren. »I kan forresten bare kalde mig for Trille.«

Bænkebiderne fortsatte deres rejse igennem det uslåede græs, de utallige mælkebøtter og andre vilde vækster. Over dem summede humlebieerne med vinger, der vibrerede hurtigere, end øjet kunne følge med. Et barn var ved at farve panden gul

og sort med skiftevis mælkebøttens gule blomsterkrone og et stykke kul fra et udgået bål: »Se mig, nu ligner jeg en bi«, sagde hun. En dreng lå på ryggen i græsset, med hænderne foldet bag nakken og øvede sig på at fløjte. Pludselig satte han sig op med et ordentligt spjæt. En humlebi var kommet ham lidt for nær, men da den landede på en af de gule blomster, rullede han om på maven for at se den helt tæt på. »Ej se, den har gule bukser på« lo han. De andre børn nærmede sig for at se. Og det så faktisk ud som om, den havde gule bukser på. På dens bagben havde den nemlig samlet en masse gul blomsterpollen fra alle sine blomsterbesøg. Det kunne den bruge til biføde.

Det havde været en lang og spændende rejse, men bænkebidderne var ikke helt fremme ved den døde træstamme endnu. Bænkebidderne var både sultne og trætte og trængte i den grad til at opholde sig et mørkt, koldt og fugtigt sted. Flere var ved at give op, da en travl regnorm, som var ved at trække et visent blad med sig ned i jorden, kunne fortælle dem, hvilken vej de skulle gå. Det store udgåede træ, som de var

rejst så langt for at finde, var lige rundt om hjørnet. »Først skal I igennem de gamle blade, så kommer I til en bunke med en hel masse døde grene. Og så kommer I til den store væltede træstamme!«

Endelig var de fremme. Uh, hvor var der meget dejligt arbejde for bænkebiderne at gøre her. De gnavede og tyggede i både blade, grene og træ, som endte i deres små maver. Sådan hjalp de faktisk med at forvandle det gamle træ til jord. Den gamle udgåede træstamme sukkede af glæde. »Ah, endelig! Skovens små skraldemænd er tilbage. Nok er jeg død, men I får mig til at leve på ny. Jeg var ved at gå til i disse bunker af blade og grene, hvor det dog glæder min sjæl, at I hjælper med at lave det hele til jord igen. Af jord er vi kommet, og til jord skal vi blive«, sagde trækæmpen højtideligt. Lille Beate blev grebet af begejstring og brød ud i et højt »hurraaaa!«. Og efter et øjeblik total stilhed brød alle de andre bænkebidere ud i latter og atter latter. Og nu skulle der være fest. Indflytterfest.

Aktiviteter og lege

- *Bænkebidere kan virkelig kilde. Mærk selv efter, når du holder en bænkebidder i hånden.*
- *Prøv at lave en evighedstrappe til en kravlende bænkebidder ved skiftevis at lade dine hænder udgøre det næste trin på trappen. I kan sagtens være flere om det.*
- *Når du ser en bænkebidder, så prøv at se, om den skulle have æg siddende på maven. Så er det en hun.*
- *Kan du rulle dig sammen og trille afsted som kuglebænkebidderen Trille?*
- *Har din børnehave et sted, hvor bænkebidere kan lide at være? Der skal være mørkt, køligt og fugtigt. Og gerne noget gammelt, råddent træ de kan leve af. Hvad kan I gøre for at skabe steder til bænkebidere? Hjælp Bente, Børge, Beate og Bille, så får du måske en kildetur.*

I den vilde ende af børnehaven
lever Tutte Tidsel, Oddi Orm,
bænkebiderfamilien, solsorteparret
Sally og Sofus og alle de andre vilde
væsner. De følger med i børnenes
hverdag i børnehaven samtidig med, at
dyrene lever deres eget travle liv i den
lille natur på legepladsen.